

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V.X.D.**, narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
v ČR bytem ...
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**
sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika
adresa pro doručování: Ministerstvo zahraničních věcí, Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. 3183/2017-HANOI-II,

takto:

- I. Usnesení žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. 3183/2017-HANOI-II, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení usnesení žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. 3183/2017-HANOI-II (dále jen „*napadené usnesení*“), jímž byla žalobcova žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání shledána nepřijatelnou, neboť žalobce si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena [§ 169h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“)], a žádost nebyla podána osobně [§ 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců].

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že se dne 26. 9. 2017 osobně dostavil se zástupkyní zmocněnou pro přítomnost při osobním podání jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty k Velvyslanectví České republiky v Hanoji a byl na základě sjednaného termínu pro podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum vpuštěn v úředních hodinách do vnitřních prostor žalovaného a byla zkontrolována jeho totožnost. V podací místnosti žalobce osobně na úředním formuláři s příslušnými náležitostmi podal žádost o vydání zaměstnanecké karty – předal ji na podací přepážce přítomné úřední osobě. Po podání žádosti byla tato žádost i s náležitostmi žalobci vrácena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 24. 10. 2017 zpět spolu se stejnopisem záznamu o usnesení žalovaného o nepřijatelnosti této žádosti ze dne 26. 9. 2017, č. j. 3183/2017-HANOI-II, které žalovaný učinil do spisu podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce namítal, že v záznamu o usnesení bylo uvedeno, že žádost je nepřijatelná, neboť „*cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoli tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena § 169h odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.*“. Toto tvrzení žalovaného bylo však nepřezkoumatelné a v celém textu usnesení nebylo nijak blíže odůvodněno. Žalobce termín k podání žádosti měl sjednan (byť k podání žádosti o vízum), protože bez sjednání termínu by nebyl v úředních hodinách vpuštěn do vnitřních prostor žalovaného. Nehledě na to, že žalobce měl termín k podání žádosti sjednan, bylo třeba zdůraznit, že žalovaný obecně není oprávněn na základě nyní platné právní úpravy žádost posoudit jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu nesjednání termínu pro osobní podání žádosti. Z tohoto důvodu nemohla být nepřijatelnou ani žalobcova žádost. Žalobce poukázal na znění § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je žádost o pobyt nepřijatelná, jestliže „*cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem...*“ (podtrženou pasáž zvýraznil právní zástupce). Je tedy zřejmé, že žádost je nepřijatelná podle tohoto ustanovení pouze v případě, kdy cizinec nedodrží způsob sjednání termínu pro podání žádosti, který stanoví zákon o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců v platném znění však žádný způsob sjednání termínu pro podání žádosti nestanoví.

Ustanovení § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je proto v současnosti obsoletní. Ustanovení § 169f téhož zákona sice stanoví pro žadatele povinnost předem si sjednat termín osobního podání žádosti, avšak není možno je používat odděleně od § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení „žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce“ (podtrženou pasáž zvýraznil právní zástupce). V návaznosti na § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však zastupitelský úřad nemůže na své úřední desce zveřejnit jakýkoli způsob sjednání termínu podle vlastního uvážení, ale pouze takový způsob, který je výslovně stanovený zákonem o pobytu cizinců.

4. Žalovaný na své úřední desce dne 23. 8. 2017 zveřejnil informaci: „*Velvyslanectví České republiky v Hanoji oznamuje, že žadatel je v souladu § 169f zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (v platném znění), povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu prostřednictvím systému Visapoint. Internetová registrace termínu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint na <https://visapoint.eu> je bezplatná. Registraci je možno provést na 30 dnů dopředu. K provedení registrace musí žadatel mít funkční e-mailovou adresu, na kterou jsou zasílány kódy pro potvrzení registrace a její případné zrušení...*“ Žalobce k tomu namítl, že registrace prostřednictvím systému Visapoint není jakožto způsob sjednání termínu osobního podání žádosti v zákoně o pobytu cizinců stanovena. Žalovaný v textu nesprávně informoval, že tato povinnost registrace prostřednictvím systému Visapoint vyplývá z § 169f zákona o pobytu cizinců. Žalobce se opakovaně marně pokoušel prostřednictvím právního zástupce v systému Visapoint registrovat poté, co uvedená informace byla dne 23. 8. 2017 zveřejněna na úřední desce žalovaného, avšak systém mu vždy odpověděl, že žádné termíny nejsou volné a má se o registraci pokusit později. Je tedy zřejmé, že žalovaný na své úřední desce zveřejnil způsob sjednání termínu pro podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint, který však není stanoven zákonem a který navíc registraci fakticky neumožňuje. Žalobce proto dosáhl vpuštění do prostor žalovaného na základě registrace k podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum.
5. Rovněž tvrzení žalovaného, že žádost nebyla podána osobně, bylo nepřezkoumatelné a v celém textu rozhodnutí nebylo blíže odůvodněno. Ze strany žalovaného se jednalo o nepravdivé tvrzení, neboť žalobcova totožnost byla opakovaně kontrolována. Žalobce osobně jednal s úřední osobou, která s ním komunikovala prostřednictvím tlumočnického vietnamského zaměstnance žalovaného. Na místě byly přítomny i další úřední osoby a zaměstnanci žalovaného.
6. Žalobce namítl, že žalovaný měl správně o jednání spojeném s podáním žádosti sepsat protokol podle § 18 správního řádu, který by postavil najisto, jaké osoby byly podání žádosti osobně přítomny. Nesepsání protokolů nemůže jít k tíži žalobce. Povinnost žalovaného sepsat o podání žádosti protokol vyplývá ze speciální úpravy osobního podání žádosti v § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nepochybně jde o „jiný úkon související se řízením, při němž dochází ke styku s účastníky řízení“. Pokud by žalovaný splnil povinnost sepsat protokol o podání žalobcovy žádosti, nebylo by na žalobci, aby v soudním řízení svoji osobní přítomnost při podání žádosti prokazoval, protože ji žalovaný zpochybnil. K tomu žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2016 ke sp. zn. 57 A 53/2015 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017 ke

sp. zn. 10 Azs 97/2017.

7. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené usnesení zrušil, věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření k žalobě

8. Ministerstvo zahraničních věcí ČR (dále jen „MZV“) ve svém vyjádření uvedlo, že žalovaný obdržel k vyjádření nyní projednávanou žalobu. Dle MZV je žalovaný ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě (dále jen „zákon o zahraniční službě“), útvarem MZV. Z tohoto důvodu postrádá pasivní žalobní legitimaci, tou je naopak nadáno MZV jako takové. Dle MZV je s účinností od 1. 7. 2017 zastupitelský úřad útvarem (organizační složkou) MZV v institucionálním i kompetenčním smyslu se všemi z toho plynoucími důsledky. MZV je proto plně přiřitatelné jednání žalovaného a je tak minimálně oprávněno v řízení, které se týká výkonu veřejné správy zastupitelského úřadu, za žalovaného vystupovat. V podrobnostech stran argumentace MZV ve věci pasivní legitimace soud odkazuje na podané vyjádření, jež je součástí spisu.
9. Ke skutkovému stavu MZV uvedlo, že žalobce se zaregistroval v systému Visapoint k podání žádosti o schengenské vízum. Při osobní návštěvě Velvyslanectví ČR v Hanoji dne 26. 9. 2017 předal pověřenému pracovníku žalovaného v rozporu s registračními údaji v systému Visapoint žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný konstatoval nepřijatelnost žádosti, neboť si žadatel nesjednal termín k podání žádosti a žádost tak nebylo možné považovat za osobně podanou. Žalovaný následně žádost zaslal žadateli poštou zpět spolu se záznamem o usnesení ze dne 26. 9. 2017, č. j. 3183/2017-HANOI-II, učiněného do spisu podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. K nepřijatelné žádosti byla připojena žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu odůvodněná údajnou nemožností získat v systému Visapoint registraci pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žádost o upuštění od osobního podání žalovaný svým usnesením ze dne 26. 10. 2017, č. j. 3183/2017-HANOI-IIa, zamítl a řízení o udělení zaměstnanecké karty v téže věci zastavil. Proti tomuto usnesení podal žadatel rozklad, ve kterém se dožaduje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci žalovanému k novému projednání.
10. MZV dále konstatovalo, že považuje žalobu za nepřipustnou. K přípustnosti žaloby uvedlo, že napadené usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců nesplňuje náležitosti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), není konstitutivní a nepodléhá tak soudnímu přezkumu. Takové usnesení nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti žalobce. Citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 3 Azs 297/2016, a vedení paralely s odložením věci podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu je podle názoru MZV nepřipadné, neboť usnesení o nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců na rozdíl od usnesení o odložení věci podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu nepředpokládá ani správní přezkum, tím méně přezkum soudní, a neodůvodňuje se (pouze se podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců sdělí včetně důvodů nepřijatelnosti). Záměrně koncipovaná absence odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti působí jeho nepřezkoumatelnost. Přezkum ovšem nebyl v souladu s tímto efektem ani předvídan. „Nekonstitutivnost“ usnesení o nepřijatelnosti působí, že jím nedochází k významnému zásahu do právní sféry žalobce. Uvedený výklad potvrzuje

důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců, k § 169h odst. 3: „Cílem je tedy zakotvení efektivního postupu správního orgánu pro vypořádání se se zjevnými vadami, jako je např. podání žádosti na nepřislušném zastupitelském úřadu. Nejde však o zavedení postupu nepodléhajícího žádné kontrole, důvody nepřijatelnosti jsou striktně vymezeny zákonem a proti tomuto postupu správního orgánu je možné podat stížnost podle § 175 správního řádu.“ MZV tak bylo přesvědčeno, že usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců nesplňuje náležitosti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s.ř.s. a žaloba je tak podle ustanovení § 68 odst. 1 písm. e) nepřípustná.

11. Pokud by soud uznal žalobu přípustnou, považovalo MZV žalobu za nedůvodnou z níže uvedených úvodů.
12. Žalobce namítal, že žalovaný nezákonně odmítl přijetí jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu, ačkoli byl zaregistrován za účelem sjednání termínu osobního podání žádosti ve smyslu § 169f zákona o pobytu cizinců. S uvedeným tvrzením MZV nesouhlasilo. Podle § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen sjednat si termín osobního podání žádosti způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce. Ustanovení § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců přitom definuje osobní podání žádosti tak, že se jím rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je žádost nepřijatelná, pokud si cizinec předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným zákonem o pobytu cizinců. Pokud má být žádost podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců podána osobně v době určení pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a je-li zároveň stanovena povinnost podle § 169f zákona o pobytu cizinců sjednat si za účelem osobního podání žádosti termín, je ze systematiky těchto ustanovení zřejmé, že tato povinnost je splněna pouze, pokud se žadatel zaregistroval pro druh a účel pobytového oprávnění, který skutečně zamýšlí podat. Uvedené odpovídá rovněž účelu povinnosti sjednání termínu osobního podání žádosti, kterým je umožnit zastupitelskému úřadu efektivní organizaci vízového procesu. Ostatně i důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců, k § 169d uvádí: „Z důvodu nutnosti organizace práce zastupitelských úřadů v návaznosti na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení je rovněž stanoveno, že podání musí být učiněno v době stanovené pro daný typ pobytového oprávnění.“ Navíc, i pokud by zákon o pobytu cizinců explicitně nestanovil, že povinnost osobního podání žádosti se váže ke konkrétnímu druhu a účelu pobytového oprávnění, podle obecných zásad právních by měly všechny právní úkony směřovat k cíli, který příslušná jednájící osoba skutečně sleduje. Je tedy zapotřebí, aby úmysl účastníků právního vztahu skutečně směřoval k vyvolání právních účinků, které jsou s projevem vůle spojeny. Jestliže však v daném případě žadatel jakožto účastník řízení činí úkony (projev vůle) směřující k podání žádosti o schengenské vízum, ale ve skutečnosti mu jde o to, aby získal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, pak se jeho vůle objektivně rozchází s jejím vnějším projevem. Takové jednání je tzv. disimulovaným, neboli zastřeným, právním úkonem, kdy simulované jednání a v něm obsažená kauza (důvod, pohnutky počínů) slouží k zastření (jiného) pravého důvodu (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 833/2008). V této souvislosti MZV uvedlo, že právní ochrany by měly požívat pouze úkony vážné a čestně motivované, nikoli úkony svou podstatou lstivé.

Registrací k osobnímu podání žádosti o jiný druh pobytového oprávnění by navíc žadatel získal neoprávněnou výhodu vůči ostatním žadatelům o dlouhodobý pobyt, kteří zákon dodrželi. Z popsanych skutkových okolností, které nejsou předmětem sporu, je přitom zřejmé, že žalobce se zaregistroval pro jiný druh a účel pobytu, než pro který následně podal na přepážce žalovaného žádost. Takový postup nelze z právě uvedených důvodů považovat za splnění registrační povinnosti ve smyslu § 169f zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců přitom spojuje s porušením registrační povinnosti nepřijatelnost žádosti. Pokud žalovaný v takové situaci odmítl přijmout žádost, jednal v naprostém souladu s uvedeným ustanovením zákona o pobytu cizinců.

13. Žalobce dále namítal, že žalovaný nebyl oprávněn konstatovat nepřijatelnost žádosti z důvodu nesplnění registrační povinnosti, jelikož takový následek nesplnění registrační povinnosti spojuje § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pouze se situací, kdy si žadatel nesjednal termín způsobem stanoveným zákonem - podle tvrzení žalobce přitom zákon žádný způsob sjednání termínu nestanoví. K tomu MZV uvedlo, že podle § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen „*předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce*“. Z toho je zjevné, že zákon zcela jednoznačně stanoví způsob sjednání termínu osobního podání žádosti, a to tak, že určení konkrétního způsobu ponechává na zastupitelském úřadu. Uvedené odpovídá účelu dotčeného ustanovení uvedenému v důvodové zprávě k dotčené novele zákona o pobytu cizinců k § 169f, podle které: „*I nadále je tak v zákoně obsažena existence objednávkového systému na zastupitelském úřadě (pro žádosti o pobytová oprávnění), kterým se realizuje povinnost osobního podání žádosti na zastupitelském úřadě. Je na rozhodnutí zastupitelského úřadu, zda z kapacitních důvodů objednávkový systém využije. Aby bylo možné předejít snahám o obcházení tohoto rezervačního systému, upravuje se v novém ustanovení o nepřijatelnosti žádosti nový důvod spočívající v nesjednání termínu podání žádosti. Institutem upuštění od povinnosti osobního podání žádosti pak lze reagovat na individuální situace, při nichž by nebylo vhodné rezervaci k podání žádosti vyžadovat.*“ Žalovaný přitom v souladu s § 169f zákona o pobytu cizinců určil a prostřednictvím internetových stránek Velvyslanectví ČR v Hanoji zveřejnil způsob sjednávání termínů pro osobní podání žádosti prostřednictvím objednávacího systému Visapoint. Žalovaný proto byl v takovém případě oprávněn vyžadovat předchozí registraci žalobce pro dotčený druh a účel pobytu, který skutečně zamýšlel podat, prostřednictvím systému Visapoint. Jelikož žalobce registrační povinnost nesplnil, jednal žalovaný zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců, pokud odmítl žádost přijmout jako nepřijatelnou.
14. Namítal-li žalobce, že splnil povinnost osobního podání žádosti, jelikož byl osobně přítomen v prostorách zastupitelského úřadu, vyplývá z vyjádření žalovaného výše, že povinnost osobní účasti je přímo spojená se splněním povinnosti sjednání termínu osobního podání žádosti. V případě, že termín nebyl platně sjednán, tj. nebyla splněna registrační povinnost, je pro účely podání žádosti pro určitý druh a účel pobytového oprávnění potřeba na žadatele hledět, jako by nebyl osobně přítomen, byť by se fyzicky nacházel v prostorách zastupitelského úřadu. Opačný výklad by zcela popřel účel, který je povinností sjednat si předem termín osobního podání žádosti sledován. Konstatování nesplnění osobní přítomnosti je pouze přímým logickým důsledkem nesplnění podmínky registrační povinnosti. Jelikož posledně uvedená povinnost nebyla v dotčené situaci splněna, jednal žalovaný v souladu se zákonem, pokud odmítl přijmout žádost z důvodu

nesplnění povinnosti osobní přítomnosti.

15. MZV si konečně bylo vědomo judikatury k zákonu o pobytu cizinců ve znění do 15. 8. 2017, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52. Tuto judikaturu je však třeba číst v kontextu zásady zákonnosti při výkonu státní správy a zásady rovného zacházení stanovené § 7 správního řádu. K registračnímu systému Visapoint MZV tudíž uvedlo, že právní situace v době vydání výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu byla odlišná od té, která nastala v souvislosti s novelou č. 222/2017 Sb., účinnou od 15. 8. 2017. Tato novela prostřednictvím ustanovení § 169d odst. 2, § 169f a § 169h výslovně zmocnila zastupitelské úřady k provádění regulace (filtrace) podávaných žádostí již na zastupitelských úřadech. Zákonodárce výše uvedenou novelou výslovně vyjádřil vůli ponechat selekci žadatelů na zastupitelských úřadech, stanovil, že nikoli každý má právo na podání žádosti, nýbrž pouze ten, kdo vyhoví požadavku na sjednání termínu osobního podání žádosti, představující filtrační nástroj počtu žadatelů a naplňující tak základní funkci viz jako opatření migrační politiky státu. Na nově vzniklou situaci tak nelze aplikovat pravidlo judikované Nejvyšším správním soudem za již překonaného právního stavu. Žalovaný v souladu s § 169f zákona o pobytu cizinců určil jako způsob sjednání termínu pro osobní podání žádosti systém Visapoint. Z toho důvodu se může možnosti podat žádost domáhat jen ten, kdo si termín osobního podání žádosti takto sjednal. To, že žadatel nemohl v reálném čase získat přes systém Visapoint termín k podání žádosti, zatímco jiný žadatel ano, svědčí naopak tomu, že systém Visapoint byl funkční, protože plnil svoji regulační funkci. Skutečnost, že se žadateli nepodařilo zaregistrovat z důvodu nedostatku volných termínů, bez vlastního zavinění, neruší správnost postupu zastupitelského úřadu, který musel takovou žádost posoudit jako nepřijatelnou. Pokud je počet termínů omezený a v důsledku toho se k podání žádosti nemohou registrovat všichni zájemci o pobytový titul, znamená to, že zájem je mnohem vyšší, než by odpovídalo kapacitním možnostem zastupitelského úřadu všechny žádosti zpracovat, a že systém plní pouze svoji funkci filtrace zájemců o pobyt v ČR. Jakkoli mohla být čekací doba v konkrétním případě frustrující, neopravňuje žadatele k obcházení stanoveného způsobu podání žádosti lší. Jednání žalobce, který se uchýlil ke „kreativním“ způsobům náhradního podání žádosti představuje snahu obejít účel regulace. Takovému jednání nenáleží soudní ochrana a legitimizace jednání proti dobrým mravům by byla v rozporu s jasně vyjádřenou vůlí zákonodárce a přitakala by získání neoprávněné výhody vůči ostatním žadatelům. Systém Visapoint byl od 1. 11. 2017 pozastaven a nahrazen jiným způsobem registrace.
16. MZV tudíž považovalo podanou žalobu za nepřipustnou. V rozsahu, v jakém soud případně žalobu uzná přípustnou, navrholo, aby ji soud zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Replika

17. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného setrval na tom, že svoji žádost podal bezesbytku v souladu s ustanovením § 169d odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Problém by mohla způsobit pouze podmínka podání žádosti „v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění“. Zákon tuto podmínku sice obsahuje, ale neobsahuje žádná pravidla, která by stanovila, kdo, jakým způsobem a v jakém rozsahu je oprávněn určit dobu pro podání jednotlivých druhů a účelů pobytových oprávnění. Jedná se přitom o podmínku, která se týká přístupu cizince ke správnímu orgánu, jeho možnost učinit u orgánu veřejné moci podání žádosti.
18. Právo na podání žádosti o pobytové oprávnění má cizinec zaručeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Ustanovení § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců tedy stanoví postup, jakým se cizinec může domáhat podle čl. 36 odst. 1 Listiny svého práva. Proto je významný

čl. 36 odst. 4 Listiny, podle kterého „*Podmínky a podrobnosti upravuje zákona.*“ V rozporu s tímto požadavkem zákon žádné podmínky a podrobnosti stran oprávnění určit dobu pro podání jednotlivých druhů a účelů pobytových oprávnění neobsahuje. Přitom je s ohledem na ústavněprávní rozměr ustanovení § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců nepřipustné, aby si dobu pro podání jednotlivých žádostí zcela neformálně a svévolně určoval každý zastupitelský úřad, popř. pracoviště Ministerstva vnitra samostatně a odlišně. Pak by totiž mohlo docházet k tomu, že na jednom zastupitelském úřadě by pro podání nějakého druhu žádosti byla např. určena jen jedna hodina týdně a na jiném zastupitelském úřadě by stejný druh žádosti bylo možno podat kdykoliv v pracovní době. S ohledem na místní příslušnost zastupitelských úřadů na základě státní příslušnosti žadatele by pak občané jednoho státu byli pouhým nastavením úředních hodin znevýhodněni při podávání žádostí oproti občanům jiného státu a došlo by k porušení zásady rovnosti při výkonu práva a k diskriminaci na základě státní příslušnosti.

19. Zákon o pobytu cizinců v § 169d odst. 2 uvádí jako jednu z podmínek osobního podání žádosti, aby byla podána v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytu. Neuvádí však, kdo, jakým způsobem a v jakém rozsahu je oprávněn tuto dobu stanovit. Vzhledem k ustanovením Listiny je zřejmé, že tuto dobu není oprávněn neformálně a svévolně stanovit zastupitelský úřad např. v rámci informace o úředních hodinách. Pokud tak zastupitelský úřad učinil, jedná se z jeho strany o nezákonný a protiústavní postup, který není pro žadatele závazný. Na Velvyslanectví ČR v Hanoji není doba pro podání jednotlivých druhů a účelů pobytových oprávnění vůbec určena a žadatelé tedy mohou svoje žádosti podat účinně osobně kdykoliv v pracovní době Velvyslanectví. Žalobce tedy splnil všechny zákonné podmínky osobního podání žádosti.
20. Žalovaný dále dle žalobce připustil, že tzv. systém Visapoint ve skutečnosti sloužil především tomu, aby bylo možno omezit počet podávaných žádostí. Provádět tímto způsobem „regulaci migrace“ či „filtraci zájemců“ o pobyt v ČR však odporuje zákonu. Především tento systém není transparentní. Není zřejmé, na základě jakých kritérií, jakým způsobem a kdo nastavuje počet žadatelů, kterým bude na Velvyslanectví ČR v Hanoji umožněno osobně podat žádost o pobyt. Dále se tím fakticky zavedla diskriminace na základě státní příslušnosti, protože pro každý zastupitelský úřad může být „filtrace zájemců“ o pobyt nastavena jinak. Argumentoval-li žalovaný neaktuálností závěrů z rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a vyvozoval-li z nových ustanovení zákona o pobytu cizinců oprávnění „filtrovat“ počet žadatelů, jednalo se o nesprávnou argumentaci. Z žádného ustanovení nevyplývá oprávnění orgánu veřejné moci bránit občanům Vietnamu v osobním podání žádosti o pobyt či vízum a tím je omezovat v právu zaručeném čl. 36 odst. 1 Listiny. Naopak, pokud zákon stanoví povinnost osobního podání žádosti, vyplývá z toho pro zastupitelské úřady povinnost zorganizovat svoji činnost tak, aby žadatelé měli možnost svoje žádosti osobně podat v přiměřeném čase, lidsky důstojným způsobem atd. Na platnosti názorů Nejvyššího správního soudu nic nezměnila ani novela zákona o pobytu cizinců.
21. Žalobce proto považoval svůj zvolený postup za správný a zákonný, protože jinak by vzhledem k „filtraci“ žadatelů jeho šance na podání žádosti byla minimální. V současnosti je na Velvyslanectví ČR v Hanoji zaveden nový způsob sjednávání termínů pro podání žádostí o pobytová oprávnění, který je zveřejněn na úřední desce i webových stránkách Velvyslanectví a opět obsahuje omezení počtu sjednaných termínů a podaných žádostí. Počet žadatelů je tedy „filtrován“ i nyní, a žalobce proto ani aktuálně nemá zaručenu možnost podat žádost normálním způsobem.
22. Konečně žalobce podotkl, že na žádosti občanů Vietnamu o dlouhodobý nebo trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny se vztahuje Směrnice o právu na sloučení rodiny 2003/86/ES, kdy postup Velvyslanectví ČR v Hanoji je v rozporu s touto směrnicí, která nepřipouští, aby státy regulovaly počet podaných žádostí za účelem sloučení rodiny. Na žádosti občanů Vietnamu o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu se vztahuje Směrnice o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotná povolení k pobytu a práci 2011/98/ES. Postup Velvyslanectví ČR v Hanoji je v rozporu s touto směrnicí, která nepřipouští, aby členské státy regulovaly počet podaných žádostí za účelem zaměstnanecké karty tím způsobem, že žadateli žádost podat vůbec neumožní. Zákaz zavádění obdobných postupů je možno dovodit z čl. 4 odst. 1 Směrnice.

V.

Posouzení věci soudem

23. Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný se i přes výzvu soudu nevyjádřil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

24. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

25. Soud shledal žalobu důvodnou.
26. Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je *žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu nepřijatelná, jestliže si cizinec předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem.*
27. Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců *nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.*
28. Ke sporným otázkám přezkoumatelnosti napadeného usnesení soudem a pasivní žalobní legitimace zastupitelského úřadu se již vyjadřoval jak zdejší soud ve věci pod sp. zn. 57 A 104/2017, tak Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35. Oba soudy shodně dospěly k závěru, že napadené usnesení je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť se jím závazně určuje, že cizinec nemá veřejné subjektivní právo na věcné projednání své žádosti, řízení o žádosti nebylo zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; procesní úspěch žalobce v řízení o žalobě by pak měl za následek vrácení věci žalovanému a opětovné posuzování přijatelnosti žádosti.
29. Pasivní žalobní legitimace zastupitelského úřadu je dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i po nabytí účinnosti zákona o zahraniční službě nadále spatřována na straně zastupitelského úřadu, kdy kompetence k vydání napadeného usnesení ležela právě na Velvyslanectví ČR v Hanoji. V podrobnostech soud odkazuje na body 43-46 rozsudku pod č. j. 4 Azs 150/2018-35.
30. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti není vyloučeno ze soudního přezkumu, je nezbytné, z hlediska účinné ochrany práv účastníka řízení a možnosti soudního přezkumu, aby ke „*sdělení důvodu nepřijatelnosti*“ došlo konkrétním a přezkoumatelným způsobem.
31. Není zde žádný důvod pro to, aby nebylo postupováno analogicky podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu, dle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pouze takovéto odůvodnění totiž tradičně ob stojí v rámci soudního přezkumu.
32. V případě žalobce došlo k „*písemnému sdělení*“ formou zaslání stejnopisu napadeného usnesení. Za této situace bylo nezbytné, aby napadené usnesení bylo odůvodněno

v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 věty první správního řádu. K tomu nedošlo, neboť v něm byly pouze uvedeny dva důvody nepřijatelnosti žádosti, avšak jejich naplnění nebylo vůbec nijak zdůvodněno.

33. Soud neshledal, že by zde byl důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy že *„cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti“*, ačkoli je taková povinnost zastupitelským úřadem stanovena.
34. Vzhledem k tomu, že napadené usnesení nebylo odůvodněno v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 věty první správního řádu, dozvěděl se soud teprve z vyjádření žalovaného k žalobě o tom, že si žalobce měl sjednat termín podání žádosti pro dotčený druh a účel pobytu prostřednictvím systému Visapoint.
35. Ke kvalitám a funkčnosti *„objednávacího systému Visapoint“* se několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
36. V rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, Nejvyšší správní soud mj. uvedl: *„Desítky žalob ve správním soudnictví by bývaly nemusely být podány, kdyby veřejná správa umožnila na zastupitelských úřadech podávat žádosti o příslušná pobytová oprávnění tak, aby všichni, kdo o to měli zájem, mohli tento úkon přiměřeně komfortním způsobem a v reálném čase učinit. Nejvyšší správní soud si je vědom, že zejména v zemích, kde existuje vysoký tlak poptávky po zaměstnání v České republice nad nabídkou, kterou je Česká republika z politických, společenských a ekonomických důvodů ochotna akceptovat (typicky Vietnam či Ukrajina), musí existovat systém, který efektivně, tedy zejména za únosných nákladů, jež ponese český stát, dokáže zvládnout velkou masu žádostí o pobytová oprávnění nejrůznějšího druhu, z nichž převážné většině nebude vyhověno. Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb. Není ani pochyb o tom, že právě v zemích jako Vietnam či Ukrajina se nabízí ke zvládnutí administrace žádostí využití informačních technologií. Tyto technologie však musí být používány způsobem, který strukturuje masu žadatelů podle pravidel, která nejsou svévolná a která pokud možno vyloučí rozhodování o žádostech na základě jiných než racionálních a férových kritérií. Jakýkoli jiný postup, a to v kterékoli fázi administrace žádostí, může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému se dotčené osoby mohou bránit zásahovou žalobou. [...] Požadavek osobního kontaktu žadatele s odpovědnými úředníky České republiky je pro takovéto účely zcela logický a slouží k tomu, aby si Česká republika mohla právě takto ověřit zejména totožnost, motivaci, osobní a další poměry žadatele a na základě toho zvážit bezpečnostní rizika a jiné aspekty související s následným uvážením, zda žadateli má, anebo nemá být vyhověno. Zejména pokud správní orgány adekvátně využívají ustanovení o možnosti upustit od osobního podání žádosti (§ 169 odst. 14 věta druhá, § 170 odst. 1 věta druhá), není důvodu o ústavní konformitě povinnosti osobního podání žádostí o některá povolení k pobytům či o některá víza jakkoli pochybovat. Po státu je však nutno požadovat, aby, pokud povinnost osobního podání žádosti stanovil, také vytvořil adekvátní podmínky pro to, aby tuto povinnost mohli žadatelé o pobyty či víza přiměřeným způsobem splnit. Uvedenou povinnost totiž stát nesmí zneužívat k jiným účelům, než kvůli nimž byla do zákonné úpravy vtělena (viz shora citaci z důvodové zprávy k návrhu zákona vyhlášeného pod č. 427/2010 Sb.), zejména ji nesmí zneužívat ke svévolnému faktickému bránění žadatelům své žádosti vůbec podat, a tím k faktickému znemožnění ucházet se o pobytová oprávnění v České republice. Judikatura správních soudů, která ostatně byla v detailech popsána výše, v minulosti za situace soustavné nevěle veřejné správy řídit se*

právními názory správních soudů vyvinula jakési „náhražkové“ a ze systémového pohledu absurdní metody, jak konkrétní žadatele o pobytová oprávnění ochránit tím, že se jim umožní podat příslušné žádosti způsoby jsoucími v řadě ohledů v rozporu se smyslem a účelem právní regulace v zákoně o pobytu cizinců. Takto judikatura dospěla i k závěru, že žádost podaná jako příloha stížnosti proti postupu pracovníka zastupitelského orgánu je žádostí účinně podanou, jakkoli takovéto okolnosti žádosti v podstatě znemožňují prvotní prověření žadatele pracovníkem zastupitelského orgánu v průběhu osobního podání žádosti a prověření klíčových náležitostí žádosti již při jejím podání. Uvedenou judikaturu nutno považovat za nouzovou reakci na dlouhodobě nezákonný postup veřejné správy. S desátým senátem je třeba souhlasit v tom, že musí být od sebe odděleny dva aspekty výše popsané situace. Na jedné straně účinky žádosti „nouzově“ podané způsobem, který je obecně vzato nežádoucí, avšak který je jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným. Zde rozšířený senát konstatuje, že závěry judikatury o tom, že žádost je za takovýchto podmínek podána účinně, jsou v podmínkách dosavadního jednání veřejné správy zcela správné a jsou jediným alespoň v určité míře účinným nástrojem k ochraně práva žadatelů na to, domáhat se stanoveným postupem svého práva u správního orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Dokud veřejná správa svůj přístup zásadně nezmění, není důvodu na nich cokoli měnit. Dalším aspektem věci je však samotné nezákonné jednání veřejné správy spočívající v řadě dílčích nezákonných postupů. V první řadě je nezákonným zásahem již samotná nemožnost získat v přiměřené době termín pro osobní podání žádosti; pokud vskutku k takovému stavu dochází, a to ať již jakýmkoli konkrétními mechanismy (tj. za využití systému Visapoint tam, kde zákon k jeho užití zastupitelský úřad opravňuje, i použitím jiných způsobů určení termínu pro osobní podání žádosti tam, kde povinnost předem si sjednat termín podání žádosti nelze žadateli uložit), jde nepochybně o nezákonný zásah zastupitelského úřadu do práva žadatelů na to, aby jejich žádost byla v přiměřené lhůtě přijata a posouzena. Na tuto prvotní nezákonnost navazuje podle poznatků plynoucích z jiných obdobných věcí již řešených Nejvyšším správním soudem jednání konkrétních pracovníků, jímž je žadatelům bráněno podat žádost bez předchozí (fakticky podle tvrzení žadatelů nemožné) registrace v systému Visapoint. Tato jednání mohou podle okolností být rovněž nezákonným zásahem, například již jen proto, že u konkrétního pobytového oprávnění nemusí ze zákona plynout povinnost žadatele předem si sjednat termín podání žádosti uložená mu zastupitelským úřadem, anebo proto, že jsou fakticky pokračováním předchozího šikanózního způsobu využití systému Visapoint ve vztahu k žadatelům o ta pobytová oprávnění, u nichž by požadavek předem si sjednat termín podání žádosti byl přípustný. Tím, že na žádost žadatele musí zastupitelský úřad s ohledem na judikaturu správních soudů i v některých případech nestandardního způsobu jejího podání hledět jako na řádně podanou, nejsou ještě bez dalšího „smazány“ případné nezákonnosti, jichž se v souvislosti s procesem podání žádosti veřejná správa mohla dopustit. Proto není ani důvodu k tomu a priori vyloučit ochranu proti takovýmto eventuálním nezákonnostem cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Názor prvního senátu, že zásah do práv, proti kterému by bylo možno se bránit zásahovou žalobou, za dané situace nenastal, jestliže na podání žádosti učiněné nestandardním způsobem je třeba hledat jako na účinné, proto není správný. Závěrem rozšířený senát opakuje to, co Nejvyšší správní soud vyslovil ve stručnosti již ve shora zmíněném rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62, č. 2756/2013 Sb. NSS. Je na veřejné správě, jakým způsobem „technicky“ uspořádá vyřizování žádostí o nejrůznější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie,

vícestupňovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně.“

37. S odkazem na závěry učiněné rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu bylo za účinnosti „objednávacího systému Visapoint“ nezbytné na žádost žalobce, podanou „nouzovým“ způsobem v době, kdy byl registrován pro podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum, pohlížet jako na žádost podanou zcela řádně. Bylo třeba hledět na ni jako na podanou „osobně“. Nebyl zde tudíž vůbec žádný prostor pro vyslovení důvodu nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 poslední věty zákona o pobytu cizinců. Postup žalovaného tak byl v přímém rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
38. Na rámec uvedeného je nezbytné upozornit na další zásadní pochybení spočívající v tom, že bylo povinností žalovaného nejprve rozhodnout o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Nejvyšší správní soud k tomu vyložil: *„Ze systematiky zákona tedy vyplývá, že institut nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je možné aplikovat pouze na žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Bylo by zcela nelogické, aby žádost byla nepřijatelná a řízení nebylo zahájeno pro nesjednání termínu k podání žádosti, který může být z povahy věci využit pouze pro osobní podání žádosti, aniž by bylo postaveno najisto, zda cizinec vůbec musí žádost podat osobně. V případě spojení žádosti o pobytové povolení s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání, je tedy třeba postupovat podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jakožto podle zvláštního předpisu ve vztahu k § 169h odst. 1 písm. a) tohoto zákona. V případě neshledání důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad rozhodne o zastavení řízení. [...] V posuzovaném případě je nicméně nutno s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, na žádost žalobce nahlížet jako na účinně podanou. Žalovaný proto již z tohoto důvodu nebyl oprávněn vyslovit důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě byla žalobcova žádost podána „nouzovým“ způsobem v rozporu s postupem předpokládaným zákonem, jelikož byla podána v termínu určeném pro podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění. Přesto ji však bylo nutné věcně posoudit, jelikož žalobce se byl povinen objednat k jejímu podání přes systém Visapoint, tj. způsobem, který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona.“* (z rozsudku č. j. 4 Azs 150/2018-35, body 33-36).
39. Vzhledem ke všem shora konstatovaným skutečnostem soud shledal žalobu důvodnou a napadené usnesení zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení

40. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. má právo na náhradu nákladů řízení žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení sestávající z následujících položek: 1) soudní poplatek za podanou žalobu proti správnímu rozhodnutí ve výši 3 000 Kč; 2) odměna advokáta za tři úkony právní služby, jimiž se rozumí převzetí a příprava

zastoupení, sepis žaloby a sepis repliky, která v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů činí celkem 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); 3) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito třemi úkony právní služby ve výši 300 Kč/úkon, tj. 900 Kč (§ 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu); 4) příslušná částka daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést dle zákona o dani z přidané hodnoty, jež činí 2 142 Kč.

41. Žalovaný je tudíž povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení celkem **15 342 Kč**. Žalovanému byla ke splnění této povinnosti stanovena lhůta, kterou soud považuje s ohledem a možností žalovaného platbu realizovat za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. 10. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu